

ՄԵՐ ԶԵՒԵՐ ԵՒ ԳՈՅՆԵՐԸ

Դիտեցէ՛ք մէյ մը սա մարդ նորելուկ
Որ թէպէտ ունի հայու կերպարանք,
Խօսի հայերէն սահուն և զողտրուկ,
Բայց կ'արհամարհէ հայուն դաւանանք:
Ասոր հետ նաև ազգութիւն մոռցած՝
«Լատին եմ» կ'ըսէ լաւէտ պաղարիւն.
Եւ օտար հովով ուռած, շփացած՝
Զի՛ սիրեր հայր—եղբայրն համարին:

Դիտեցէ՛ք մէյ մը սա մարդ նորելուկ
Որ թէպէտ օժտուած հայու տիպարով,
Խօսի ու կարդայ հայ լեզուն փափուկ,
(Թէ՛ն շատ անգամ օտար շեշտերով):
Բայց չի՛ ընդունիր ծէսերն հայկական,
Ոչ ժամ, պատարագ, ո՛չ շարականներ,
Այլ ծէսեր առած միշտ օտարական,
«Փռօդէսդան եմ» կ'ըսէ անտարբեր:

Դիտեցէ՛ք մէյ մը սա մարդ նորելուկ
Որ յուսահատած հայ ազգէն, կրօնէն,
Փոխէ դաւանանքն յար յուսախաբուկ
Շլացած օտարին սուտ փուտ լոյսերէն:
Որպէս թէ չըլլար ինքն հայու զաւակ,
Կ'անարգէ հայր՝ նման օտարի,
Եւ դաւանելով օրթոդոքս հաւատք,
Կը մոռնայ լեզուն ու տոհմն հայրենի:

Դիտեցէ՛ք մէյ մը սա մարդ նորելուկ

Որ թէպէտ ունի ցեղանուն հայու,
 Բայց լեզուն ու բարք, խօսքն ու կտրտուութիւն
 Հայ յատկանիշէ հեռու են հեռու:
 Զի մեր այս «Միւսիւն» կամ թէ «Ճէնթըլմէն»
 Զունի ազգութիւն (!) և ոչ ալ՝ կրօն (!!),
 Այլ անարգելով նա միշտ այս ամէն,
 Է «Գոսմօրիթ» կամ «Փոխմասօն»:

Դիտեցէք մէյ մը սա մարդ նորելուկ
 Որ դաւանանքէ մ'ուրիշ դաւանանք
 Յասկէ ըստ շահու մտքով յեղեղով.
 Զուրկ սկզբունքէ և անպատկառանք:
 Սա գետնառիւծի մը յար և նման
 Ըստ պարազայի կը ստանայ նոր դոյն,
 Զի իր նպատակն ու միակ պայման
 Է դրամ շորթել. վա՛յ խարուղներուն:

Դիտեցէք մէյ մը սա մարդ նորելուկ
 Որ թէպէտ պարծի հայու անունով,
 Արհամարհելով օտարին իսկ շուք,
 Փակչած ալ կրօնին պինդ համոզումով:
 Բայց երբ թափանցես իր կեղեկէն ներս,
 Հայ հանգամանքէ զուրկ դտնես պիտի,
 Եւ կրօնին ալ՝ միայն մակերես,
 Կարծես զայն հաղած նման զգեստի:

Ահա՛ ասոնք են սոյն ժամանակի
 Մեր գոյներ, ծեւեր—բա՛րք դարավերջիկ.
 Որ արեւմտաքէն փչած խորշակի
 Արդիւնքն են՝ տեսքով իբր լուսազդեցիկ:
 Ուրեմն բա՛ւ է խարենք ինքզինքնիս,
 Իբր լուսաւորեալ դարու զաւակներ,
 Մինչ մութ պատած է Դհ, բոլորտիքնիս,
 Եւ կեանք չը սեպենք մահուան ժանտ նետէր...:

Վան.

ԾԻԼՎԱՆ